

Olie og økonomi (lakmusprøven): Politisk løgn, økologisk selvdestruktion. Historien om hvor mange løgne man vil fortælle, for ikke at miste sin tro, ideologi.

(teksten er taget fra bogen "[Realitetens konflikt versus konfliktens realitet](#)").

Identificeringen med den italesatte realitet omkring dansk deltagelse i Irak-krigen, 2003, var så gennemført i det officielle del af Danmarks italesættende performance, at det er forklaringen på, hvordan Anders Fogh Rasmussens eksplicitte løgn kunne blive hængende som den store kræftsvulst, der har levet og udviklet sig siden inden for det officielle Danmarks selv-scenesættelse. Denne svulst, denne kollektive skyld, kan reflekteres i lyset af hetzen, som Poul Nyrup Rasmussen blev offer for umiddelbart før Fogh-epoken, fordi han mod bedre vidende påstod at have været i en svinesti på et bestemt tidspunkt for bedre at kunne illudere et praktisk kendskab til forholdene i stien. Den samlede presse skreg op som en flok svin ved fodretid om at Poul Nyrup ikke anede, hvad han talte om, for han havde aldrig været i den svinesti på det tidspunkt, som han påstod. Pressen havde strengt taget ret i, at Poul Nyrup ikke havde været, hvor han påstod at han havde været. Men mediernes performance sagde i den anledning alt om den italesættende realisme, men intet, som var forpligtende for andet end den italesatte politiske orden. Man kunne lige så godt have sagt det, som det var, at medierne og de kommercielle interesser var fokuseret på at få en ny regering. Det fik de.

Hvis de kommercielle interesser bag massemedierne med samme nidkærhed havde engageret sig i Anders Fogh Rasmussens omgang med sandheden i forbindelse med den vigtigste beslutning i hele sin regeringstid, dvs. begrundelsen for at gå med i USA's krig i Irak i 2003, så ville Anders Fogh politisk havde været en død fisk. I stedet fik han så sin høje post som Natos Generaldirektør, som tak for tjenesten, i øvrigt efter at han var blevet italesat som statsminister for det lille pseudofeudale land tre gange i træk.

Det økonomisk politiske fællesskab var etableret omkring de økonomiske interesser i olien og alliancen med verdens sidste supermagt, USA. Krigen drejede sig den gang som i dag om olie, et af de fossile brændsler, som i dag holder den store hvide økonomi i gang i en proces som frigør drivhusgasser i fatale mængder.

Alle inden for det officielle Danmark vidste sammen med statsministeren, at ingen, heller ikke Fogh, vidste med sig selv, at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben, for det havde Saddam Hussein ikke.

FN's våbeninspektører og andre, med forstand på hvor der skulle ledes, hvis de påståede våben skulle findes, kunne nemlig ikke finde dem. Alle i stien vidste at Fogh løj, da han for at give krigen en mere legitim begrundelse, påstod, at han vidste, at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben. Løgnen var alles løgn. Alle var skyldige. Derfor var enigheden om at undskylde den så massiv.

Frank Grevil, der lækkede et referat af FE's risikovurdering, altså en afsløring af de efterretninger, som Fogh havde at gå ud fra, afslørede, at Fogh talte mod bedre viden, når han påstod, at der var begrundet mistanke om at Saddam havde masseødelæggelsesvåben. Frank Grevil fik 3 måneders fængsel for at gøre demokratiet den tjeneste. Statsadvokaten var ikke i tvivl om, at løgnen skulle forsvares til fordel for krigen om smørelse til den skrantende verdensøkonomi.

Krigen gik langt fra som forventet. Verdensøkonomien og i særdeleshed den amerikanske blev oven i købet forværret dramatisk af krigen, lige som det allerede i Fogh-epoken blev helt umu-

ligt at fortrænge de videnskabelige beviser på den globale opvarmning. I slutfasen satsede man på at lade som om, at man havde forstået problemet, global opvarmning, og ville gøre noget ved det. Det ville man selvfølgelig ikke. Det ville nemlig havde været alt for kættersk i forhold til de økonomiske vækstidealer, den herskende ideologi, religionserstatningen.

Det at man heller ikke senere har kunnet undgå at blive konfronteret med beviset på, at Saddam Hussein ikke havde masseødelæggelsesvåben, at FN's våbeninspektører havde ret, når de før krigen sagde, at der ikke var grundlag for krigen, som medierne og Fogh løgnagtigt påstod at der var begrundet mistanke om i foråret 2003, det ændrede ikke på noget. Den italesættende orden holdt sammen om at neutralisere effekten af løgnens afsløring som løgn, lige som befolkningen ikke behøvede andet end en løgn som undskyldning for at slutte op om krigen. Fogh vandt de følgende valg, selv om befolkningen vidste han havde brugt løgnen til at dække over det store fællesskabs ufine overgreb mod oliestaten Irak. Folket ville føres bag lyset, eller rettere, man lod "som om" man havde grund til at tro andet, end det man havde vidst.

Det gamle ordsprog, om at man i et demokrati ikke kan føre flertallet bag lyset hele tiden, skal nok sættes i et nyt lys. Så længe det folkelige danske flertal ved, at deres rådne økonomiske særinteresser kan dækkes ind under et skin af legitimitet med en løgn, ja så kan folket sagtens leve med at være delagtig i nedslagtningen af adskillige hundreder tusinde uskyldige mennesker og med sine bidrag til ødelæggelsen af klimaet. I øvrigt er Irak beboet af muslimer og mørklødede typer, som i forvejen ikke påkalder sig sympati hos de blåøjede danskere, og dybest set så regner det økonomis højtflyvende segment med, at der kommer en teknologisk frelse fra det ydre rum og redder dem ud af den økologiske sump, de har skabt om sig her på den blå planet.

De uhellige alliancer af økonomisk og politisk art, der regerer bag italesættelsen af realiteten, realitetens italesættelse, kan beskrives som den del af den bagvedliggende forklarende realitet i den performance, som medier og politikere sætter folkets selvbeskrivelse ind i. Erfaringen og selvbeskrivelsen svarer ikke til noget. Den er heller ikke død med løgnens afsløring, men den stinker sammen med de døde irakere og det klima den efterlader.

Foghs udtalelser kan ikke kvalificeres som sande eller bare i minimal grad som forpligtende. Lige gyldigt hvilket meningsregime de lægges ind under, dvs. uanset hvilke referencerammer de skal forstås på baggrund af, ja så er og var der tale om simpel løgn. Og det faktum, at det ikke blev hans politiske død, at han begrundede sin vigtigste politiske beslutning med løgn, ja det kan han og vi andre kun takke medierne for sammen med resten af den herskende orden.

Løgnen består i den eksplicite fremførelse af påstanden om at vide, hvad der ikke vides. Den simple løgn vidner om desperation og respektløs villen bestemte tilsigtede mål på trods af viden om det evt. amoralsk forkastelige og på anden vis destruktive i forehavendet. Det store demokratiske flertal består af lystløgnere, sådan som det er blevet her på tærsklen til det, der ligner det moderne samfunds praktiske selvnegation.

Den selvbekræftelse, der ligger i det modernes kognitive performance, svarer ikke til sandheden om dette samfunds evne til at tage vare på sig selv. Succes i moderne forstand er så meget andet end succes. Det gælder både internt i social forstand, hvor lykken glimrer ved sit fravær, selv hos de rigeste og højestflyvende danskere, og det gælder især fordi man i sin hysteriske jagt på politisk magt, social succes og økonomiske friværdier har ødelagt de mulighedsbetingelser, som findes i omverdenen til det sociale, dvs. i den uciviliserede og naturlige natur med alle dens asociale men ultimativt nødvendige forudsætninger for menneskelivet selv.

Ind til videre har løggen om verdens sande tilstand i Bjørn Lomborgs udgave fungeret på samme måde som Foghs egen løgn. Der er hverken økonomi, politisk magt eller personlig prestige i at viderebringe sandheden om livet i stien. Svinene har deres egen patetiske udgave af "verdens sande tilstand", og det bestemmer, hvad der kan sælges og hvad der ikke kan sælges, dvs. de er selv det eneste succeskriterium, som de virkelig anerkender og ser op til.